

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/150/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514201031
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2514201031.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpeného splnomocnencom: Tomáš Kušník, s.r.o., IČO 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: C. I., narodený XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, o zaplatenie 6.133,32 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti výroku II. rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 14C/91/2014-126 zo dňa 22.11.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a v závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému sa **n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označenými v záhlaví v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 14C/91/2014-193 zo dňa 2.4.2019 súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 832,92 eur, úrokov z omeškania v sume 142,96 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 832,92 eur od 7.8.2012 až do zaplatenia zastavil, výrokom II. v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 5.300,40 eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok od 21.2.2011 do 6.8.2012 v sume 89,73 eur a s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.300,40 eur od 7.8.2012 až do zaplatenia žalobu zamietol a výrokom III. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, § 121 ods. 3, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o splátkovom úvere, § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.1.2008, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, § 39 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, § 215 ods. 1, § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 224, § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným bol Zmluvou o splátkovom úvere č. 0252958194 zo dňa 18.12.2006 založený záväzkový právny vzťah, na základe ktorého Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovanému bezhotovostný, bezúčelový, spotrebný úver v sume 150.000 Sk (4.979,09 eur), ktorý mu mala banka poskytnúť

jednorazovo s premenlivou úrokovou sadzbou, ktorá bola v deň uzavretia zmluvy vo výške 12,60 % p. a.. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru v sume 3.000,-Sk (99,58 eur) pri uzatvorení úverovej zmluvy a poplatok za správu úveru vo výške 60,-Sk (1,99 eur) mesačne. Istinu úveru, úrok z úveru a poplatky za správu úveru sa žalovaný zaviazal zaplatiť Slovenskej sporiteľni, a.s. v 119 mesačných splátkach po 2.281,-Sk (75,72 eur) s tým, že splatnosť prvej splátky bola 20.1.2007, všetky ďalšie splátky boli splatné vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Termín konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý na deň 20.11.2016. V zmluve bola uvedená RPMN vo výške 14,92 %. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli VOP, úverové podmienky, sadzobník a podmienky určené zverejnením bankou. Žalovaný predmetný úver nesplácal riadne a včas, pričom z predmetného úveru uhradil banke iba sumu 1.773,46 eur. Slovenská sporiteľňa, a.s. dňa 28.6.2012 uzavrela zmluvu o postúpení pohľadávok so žalobcom, na základe ktorej postúpila žalobcovi viacero pohľadávok, pričom predmetom postúpenia mala byť aj pohľadávka voči žalovanému z predmetného úveru v celkovej sume 8.000,79 eur vrátane príslušenstva.

4. Vecne súd prvej inštancie v zamietajúcom výroku argumentoval tým, že žalobca v priebehu celého sporu nepreukázal, že žalovanému bola doručená alebo odoslaná na poštovú prepravu akákoľvek výzva Slovenskej sporiteľne, a.s. na zaplatenie dlžnej sumy z predmetného úveru, v dôsledku čoho ani nemohol preukázať, že žalovaný bol v omeškaní po doručení výzvy banky na plnenie nepretržite dlhšie ako 90 dní a že až potom banka postúpila predmetnú pohľadávku voči žalovanému z predmetnej zmluvy o splátkovom úvere žalobcovi. Nakoľko predmetný úver je zároveň bankovým úverom, je regulovaný aj zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách, pričom v danom prípade nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banky nebankovému subjektu. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky bankou upravené v zákone o bankách nepodporujú záver o možnosti odklonu pravidiel pri postúpení bankovej pohľadávky zakotvených v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v neprospech spotrebiteľa. Oznámenie banky o postúpení pohľadávky samo osebe nekonvaliduje neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Žalobcovi neprináleží aktívna vecná legitímácia v tomto spore, pretože postúpenie pohľadávky voči žalovanému spotrebiteľovi bankou žalobcovi ako nebankovému subjektu bolo v priamom rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom všeobecný súhlas spotrebiteľa v čl. 19.16 Všeobecných obchodných podmienok s postúpením pohľadávky bankou akejkoľvek tretej osobe bol uzavretý v priamom rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže v danom čase neexistovala úprava v ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách, ktorá by umožňovala odchyľne dojednanie od zákonných ustanovení a navyše, predmetné dojednanie je súčasťou 30-stranového dokumentu v predtlačenej podobe, ktorého obsah nemohol spotrebiteľ žiadnym obsahom ovplyvniť, ktorý je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto je absolútne neplatné podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Keďže postúpenie predmetnej pohľadávky banky žalobcovi bolo absolútne neplatné, žalobcovi neprináležalo ani oprávnenie vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru. Nakoľko žalobca nie je nositeľom práva voči žalovanému na zaplatenie pohľadávky z predmetného bankového úveru zo spotrebiteľskej zmluvy, súdu prvej inštancie neostávalo nič iné, iba žalobu ako skutkovo a právne nedôvodnú zamietnuť v rozsahu, v ktorej žaloba nebola vzatá späť.

5. Súd prvej inštancie úspešnému žalovanému v časti zastavenia konania i v časti, ktorou bola žaloba zamietnutá, proti neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania, keďže žalovanému zo spisu preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli a iné trovy si neuplatnil.

6. Proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. V odvolaní uviedol, že v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákon o bankách ukladá a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 28.2.2009, kedy naposledy titulom úveru uhradili postupcovi plnenie, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 27.6.2012) a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 18.3.2009. Žalobca v konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok úveru, a to najmä výzvou zo dňa

18.3.2009, pričom doručenie tejto výzvy žalovaný v konaní žiadnym spôsobom nepoprel. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku ich bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol pred postúpením pohľadávky postupcom opakovane vyzvaný k úhrade svojho peňažného záväzku. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. zákon o bankách a porušeniu bankového tajomstva. Žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu, predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákon o bankách žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvou zo strany postupcu, pričom žalovaný doručenie výzvy v konaní nepoprel. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

8. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku II. a v závislom výroku III. vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

10. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 6.133,32 eur, úroku z omeškania vo výške 232,89 eur a úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6.133,32 eur od 7.8.2012 do zaplatenia. Súd prvej inštancie už právoplatným výrokom I. rozsudku v spojení s dopĺňacím rozsudkom (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) konanie v časti o zaplatenie sumy 832,92 eur, úroku z omeškania v sume 142,96 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 832,92 eur od 7.8.2012 do zaplatenia zastavil. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal napadnutý zamietajúci výrok II. a závislý výrok III. o nároku na náhradu trov konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne zamietol žalobu v časti o zaplatenie sumy 5.300,40 eur s príslušenstvom.

11. Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 6.133,32 eur s prísľušenstvom. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že neboli splnené zákonné podmienky na postúpenie pohľadávky bankou žalobcovi, nakoľko banka postupovala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 473/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o bankách“), keď žalobca nepreukázal zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi a následné dlžníkovo nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Žalobca nesúhlasil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, poukazoval na to, že splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách preukázal prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvou zo strany postupcu, pričom žalovaný doručenie výzvy v zmysle ust. § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku nepoprel.

12. Žalobca v odvolaní namietal, že v konaní bolo nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a v konaní bol preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 18.3.2019. Ďalej žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

13. Podstata odvolacích argumentov vo vzťahu k zamietajúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie bola založená na vyvodení nesprávnych záverov zo zisteného skutkového stavu. Keďže nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci bolo posúdiť vecnú legitimitáciu žalobcu, ktorý tvrdil, že uplatňovanú pohľadávku nadobudol postúpením, pristúpil odvolací súd rovnako, ako súd prvej inštancie, najskôr k skúmaniu tejto otázky.

14. Odvolací súd s prihliadnutím na relevantnú odvolaciu argumentáciu uvádza:

15. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitimitácie. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

16. Predmetom konania je pohľadávka, ktorej zaplata sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) zo zmluvy o úvere, ktorú tento uzavrel so žalovaným. Ako už bolo konštatované vyššie, bolo preto potrebné, aby v prvom rade žalobca preukázal svoju aktívnu legitimitáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitimitácie súdu prvej inštancie predložil žalobca Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0900/2012/CE zo dňa 27.6.2012 uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s.r.o., teda žalobcom a Oznámenie Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 18.7.2012 adresované žalovanému o postúpení pohľadávky. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitimitácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimitácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimitácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej

legitimácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

17. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení (ďalej len „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

18. Ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v citovanom ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2019 (akt. § 132 ods. 1 v spojení s § 185 Civilného sporového poriadku) tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitimácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimácie postupníka.

19. V danom prípade z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobca nepreukázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s., voči žalovanému postúpená na neho (27.6.2012), boli podmienky postúpenia podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách splnené. Žalobca síce v konaní predložil výzvu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 18.3.2019 adresovanú žalovanému, ktorá sa týkala splácania dlhu z úveru vo výške 294,73 eur vyčísleného ku dňu 28.2.2009, avšak dôkaz preukazujúci doručenie výzvy žalovanému súdu prvej inštancie žalobca nepredložil. Znamená to, že žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca vyzval žalovaného akýmkoľvek spôsobom na splnenie jeho záväzku zo zmluvy o úvere vzniknutého za obdobie pred postúpením pohľadávky. Žalobca teda nedokázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanému doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky, čo však v konaní preukázané nebolo) a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom.

20. Pokiaľ žalobca potrebné zistenia v konaní odvodzuje od jeho nerozporovaného tvrdenia na základe ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, takýto postup v spotrebiteľských sporoch (§ 290 - § 306 Civilného sporového poriadku) nepovažuje odvolací súd za náležitý v prípade, že súd požaduje skutočné preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti. Súdom prvej inštancie považoval za relevantný dôkaz o existencii a doručení výzvy banky žalovanému pred postúpením pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý mohol vykonať aj bez návrhu. Uvedený postup súdu prvej inštancie je v súlade s ustanovením § 295 Civilného sporového poriadku (Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.) a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Posúdenie splnenia podmienok na postúpenie pohľadávky bankou podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách je nevyhnutné pre vyhodnotenie právneho úkonu postúpenia z hľadiska jeho platnosti, resp. absolútnej neplatnosti, čo má priamy vplyv na posúdenie aktívnej legitimácie žalobcu,

teda na výsledok samotného sporu. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom súdnom spore trvá na dôkazoch, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdených skutočností, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní. Súd je totiž vždy povinný ex offio skúmať aktívnu legitímáciu žalobcu a taktiež je ex offio povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva. Námietky žalobcu s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolací súd považuje za neopodstatnené.

21. Keďže žalobcom nebolo v súdnej veci preukázané naplnenie všetkých predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách (splatnosť postupovanej pohľadávky, doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, keď z tohto dôvodu sa žalobca nestal nadobúdateľom žalovanej pohľadávky a nie je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v spore. Preto správne súd prvej inštancie výrokom II. rozsudku žalobu v časti o zaplatenie sumy 5.300 eur s príslušenstvom zamietol po zistení, že nedošlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky z banky na žalobcu.

22. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Ako už bolo uvedené vyššie, z odôvodnenia preskúmaného rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu prvej inštancie na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalobca nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol pre neho prívodiť priaznivejšie rozhodnutie.

23. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom nie sú naplnené.

24. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu, nespôsobilé prívodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

25. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku ako vecne správny potvrdil (vrátane rovnako správneho závislého výroku III. o nároku na náhradu trov konania, ktoré inak odvolaním ani spochybnené nebolo a v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti).

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonómiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

27. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).